

מסכת מקואות

פרק ג'

א. רבי יוסי אומר, שני מקואות שאין בהם ארבעים סאה, ונפלו לזרה לרג ומחרצתה וזרה לרג ומחרצתה ונתערבו, כשרים, מפניו שלא נקרו עליהם שם פסול. אבל מקואה שאין בו ארבעים סאה ונפלו בו שלשה לגין וגחלק לשנים, פסול, מפני שעקרו עלייו שם פסול. ורבי יהושע מכשיר, שהיה רבי יהושע אומר, כל מקואה שאין בו ארבעים סאה ונפלו לו שלשה לגין וחסר אפלו קרטוב, כשר, מפני שחסרו לו שלשה לגין. וחכמים אמרים, לעולם הוא בפסולו, עד שיצא ממנה מלאו ועוד:

ב. כיצד. הבור שבחצר ונפלו לו שלשה לגין, לעולם היה בפסולו, עד שיצא ממנה מלאו ועוד, או עד שיימיד בחצר ארבעים סאה ויתהרו העליונים מן הפתחותן. רבי אלעזר בן עזירה פסול, אלא אם כן פקק:

ג. בור שהוא מלא מים שאובין והאמה נכנסת לו ויוצאה ממעו, לעולם הוא בפסולו, עד שייתחשב שלא גשטייר מן הראשונים שלשה לגין. שניהם שהיו מטילים למקוה, זה לא ומחייב זהה לא ומחייב, הפטיח את כסותו ומטיל מקומות הרבה, והמערה מן הצורך ומטיל מקומות הרבה, רבי עקיבא מכשיר, וחכמים פוסלין. אמר רבי עקיבא, לא אמרו מטילין, אלא מטיל. אמרו לו, לא כה ולא כה אמרו, אלא שלשה לגין:

ד. מקלי אחד, משנים ושלשה, מצטרפין. ומארכעה, אין מצטרפין. בעל קרי החולה שנפלו עליו תשעה קבין מים, וטהור שנפלו על ראשו ועל רבו שלשה לגין מים שאובין, מקלי אחד, משנים ושלשה, מצטרפין. מארכעה, אין מצטרפין. בפה דברים אמורים. בזמן שהתחילה השני עד שלא פסק הראשון. ובפה דברים אמורים. בזמן שלא נתפנו לרבות. אבל נתפנו לרבות, אפלו קרטוב בכל השנה, מצטרפינו לשולשה לגין: